

minister har af Krigsførelsen (En Stemme: Hvilket?); jeg skal ikke glemme, at Fredericia- og Jyske-Slagene ere bundne, medens han var Minister (Ja!). Ja, der er ingen sieblikkelig Stemning, som skal bringe mig til at sige at udtale mine Tanker i denne Henseende. Jeg kan imidlertid ikke nægte, at, naar vi betragte de enkelte Uttringer, der komme fra Ministeriet, da er der noget Foruroligende, noget Forbausende, noget Fremmed i dem; naar vi høre, hvorledes Love blive fortolkede, naar vi høre, hvorledes Ansvarret overfor Rigsdagen opfattes, naar vi høre, hvorledes et Forbehold af en enkelt Minister er blevet fortolket, uden at denne Minister har havt Anledning til for sit personlige Bedkommende at yttre sig, eller naar vi høre, hvorledes den ærede Udenrigsminister oppfatter vore Ord, saa betages vi af en vis Frygt for, at de ærede Ministre igunden tale et andet Sprog end vi (Hør!), og at vi ikke rigtigt forstaae hverandre, at vi ikke rigtigt kunne fatte Meningen af, hvad vi sige hverandre (Hør!). Jeg skal — thi man kan maaskee slyde Noget paa Ubehjælpssomheden — som et Exempel paa hvad det er, der bidrager til at stille os i et saadant fremmed Forhold, at vi igunden hverken vide ud eller ind af det, tillade mig at anføre et Par Uttringer, som den høitærede Udenrigsminister fremsførte ved Interpellationen i Landstinget. Han siger: „Det er sagt af den ærede Taler, at Landstingets i den mostiverede Dagsorden udtrykte Haab ikke er gaaet i Opfyldelse. Jeg kunde svare dertil: mangt et Haab kan udtrykkes, som ikke kan gaae i Opfyldelse, men jeg vil ikke svare dette; jeg vil blot spørge: er der da skeet Noget ved Kongens Beskjendtgjørelse af 28de Januar, som strider imod det af Landstinget udtrykte Haab? Her staaer nu i Landstingstidenden et Ja; man har sagt Ja hertil i Landstinget, og Ministeren fortsætter derefter saaledes: „Ja, vil man svare, Provindsstænderne ere gjenoprettede i Slesvig“. Dertil svarer jeg: „Nei, de ere ikke gjenoprettede, men Kongen har ikke den Magt at kunne borttrive den rettlige Grundvold for en Institution, førend det kan gøres paa en retlig Maade“. Det er en egen Maade at tage vore Udtryk paa. Naar vi udtrykke det Duffe, det Haab, at Provindsstæ-

nderne ikke maae blive gjenoprettede, saa er det en særegen Maade at gjenoprette dem og sige: de ere ikke gjenoprettede, thi de have aldrig været hævede, og jeg er ikke herved i Strid med Eders Dagsorden. Jeg troer ikke, at det kan være den ærede Udenrigsministers Agt at haane Folkets Hjælp, men jeg siger: det er en saadan Fremgangsmaade og et saadant Sprog, som gjør os fremmede for hinanden, som gjør, at vi blive bange ved det, der siges, som gjør, at vi troe, der ligger noget heelt Andet under det, der siges, end det, der synes at være det Naturlige efter Ordene almindelige Betydning. Det er denne og forskjellige andre Uttringer, der gjøre os uhyggelige, der lade os befrygte, at vi ikke kunne forstaae hverandres Tale. Naar jeg skulde udtrykke min Mening om Ministeriet eller om dets Politik, og jeg med et enkelt Ord skulde betegne den, saa vilde jeg sige, at det forekommer mig, at det er et tydsk Hjertelag, der gaaer igjennem den kongelige Kundgjørelse (Hør!) og igjennem den Politik, den Fremgangsmaade, hvorved Ministeriet vil gjennemføre denne kongelige Kundgjørelse. Jeg fordrer paa ingen Maade, at der igjennem samme skulde vise sig udelukkende et dansk Hjertelag; thi det ligger jo i selve Helestatens Begreb, at Ministeriet, saa at sige, maa være havet over de forskjellige Nationaliteter, der gjøre sig gjældende i Staten; det er altsaa ikke Mangel paa det danske Hjertelag, som jeg bebrejder Ministeriet, men det forekommer mig, at dets Hjertelag ikke er upartisk for det Danske og det Tydske, at der er en Helden til det Tydske, og det er dette til det Tydske heldende Hjertelag, som maaskee ogsaa fremkalder noget Fremmed i den hele Stilling, hvori vi staae til hinanden. Jeg skal søge at belyse dette i nogle Punkter. Jeg har allerede under de tidligere Forhandlinger tilladt mig at nævne Exempler paa noget Saadant, saaledes at man ikke har udtalt, at Ribberfskabets Gjenoprettelse skulde være afhængig af dets Anerkjendelse af, at det ikke har nogen politisk Betydning; fremdeles at det ikke er udtalt, at Kjøbenhavns Universitet skal have den samme Stilling til Slesvig som Kiøbenhavn Universitetet med Hensyn til afsluttende Underviis-